

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **D.T. N.**, v řízení zastoupeného Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Legionářská 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.6.2011 č.j. KUOK 73369/2011, ve věci záznamu bodového hodnocení řidiče,

t a k t o :

I. V řízení se **pokračuje**.

II. Žaloba se **zamítá**.

III. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo

- I. zrušeno usnesení Magistrátu města Olomouce ze dne 25.1.2011 č.j. SMOI/016914/2011/OARM/ER/Cho, a řízení o nevyhovění požádání řidiče o přerušení řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů zastaveno;
- II. formálně změněno (obsahově však potvrzeno) rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 1.2.2011 č.j. SMOI/018395/2011/OARMV/Cho jímž byly zamítnuty žalobcovy námitky a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů potvrzen.

Namítá, že:

- 1) napadené rozhodnutí je ve výroku neurčité, když na jedné straně je uvedeno, že se usnesení správního orgánu I. stupně ruší a dále je uvedeno, že se rozhodnutí správního orgánu I. stupně mění. Z výroku tak není patrné, co se s kterým z přezkoumávaných správních aktů stalo;
- 2) v rozhodnutí správního orgánu I. stupně absentuje výčet podkladů rozhodnutí, což plyne z užití zkratky „*atd.*“ V rámci uváděného postupu správního orgánu v řízení o námitkách sice lze vysledovat určité listinné důkazy, ty však nemohou nahradit úplný, vyčerpávající a přezkoumatelný výčet podkladů pro rozhodnutí;
- 3) oznámení o uložení pokuty nelze připustit jako důkaz pro záznam bodů v registru řidičů;
- 4) blok o přestupku ze dne 5.10.2006 žalobce nepodepsal a žalobce tvrdí, že žádnou pokutu tohoto dne neplatil. Nebylo provedeno žádné dokazování k tomu, zda se tak stalo či nikoli. Odkazuje přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 8 As 68/2010 a sp. zn. 9 As 75/2010.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž zdůrazňuje, že ve výrokové části je odděleně rozhodnuto o dvou aktech správního orgánu I. stupně, jednak o usnesení, jednak o rozhodnutí. Oba akty jsou individualizovány odlišným názvem, o každém z nich je rozhodnuto samostatným výrokem a z obsahu je zřejmé, kterého aktu se který výrok týká. Oba výroky jsou též samostatně odůvodněny.

Usnesením ze dne 15.5.2013 bylo řízení přerušeno s ohledem na zjištění, že ve věci probíhá u Ministerstva dopravy přezkumné řízení. Ministerstvo dopravy však soudu dne 13.11.2013 sdělilo, že nehodlá v přezkumném řízení rozhodnout před rozhodnutím soudu o této žalobě. Krajský soud proto dospěl k závěru, že přezkumné řízení tedy nemůže mít vliv na rozhodnutí soudu o této žalobě, tzn. odpadl důvod přerušení řízení, a proto podle § 48 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se v řízení pokračuje.

Krajský soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil, že záhlaví a výroková část napadeného rozhodnutí jsou formulovány takto: „*Krajský úřad Olomouckého kraje (...) rozhodl o odvoláních (...) která směřují proti usnesení Magistrátu města Olomouce (...), jehož písemné vyhotovení je opatřeno datem 25.1.2011 a číslem jednacím SMOI/016914/2011/OARMV/ER/Cho, a proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jehož písemné vyhotovení je opatřeno datem 1.2.2011 a číslem jednacím SMOI/018395/2011/OARMV/ER/Cho, takto:*

- I. (...) se napadené usnesení ruší a řízení o nevyhovění požádání řidiče o přerušení řízení (...) se zastavuje.
- II. (...) se napadené rozhodnutí mění tak, že (...)

V odůvodnění je opakovaně zdůrazněno, že usnesení se týkalo otázky přerušení řízení, rozhodnutí se týká věci samé. Odděleně je odůvodněna otázka přerušení řízení, kde přezkoumávaný akt je důsledně nazýván „usnesení“, a odděleně věc sama, kde přezkoumávaný akt je důsledně nazýván „rozhodnutí“.

Jediný podklad přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který byl v odůvodnění rozhodnutí na str. 5 správním orgánem I. stupně nahrazen zkratkou „atd.“ je uveden s popisem obsahu již na str. 2 pod bodem 1) ve spodní polovině strany. Nedošlo tak k porušení práv žalobce a nelze ani dovodit nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

U bloků užívaných v r. 2006 pro pokutu na místě zaplacenou nebyly užívány bloky s kolonkou „podpis řidiče“, nejednalo se ani o náležitost pokutového bloku pro pokutu na místě zaplacenou, na rozdíl od pokuty nezaplacené [§ 85 odst. 4, § 84 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPř“)]. Bloku odpovídá i oznámení o přestupku. Žalobce dal podle žalovaného jasně najevo svůj souhlas se zaplacením pokuty tím, že ji zaplatil.

Namítá-li žalobce neurčitost výrokové části, je nutno konstatovat, že žalovaný v napadeném rozhodnutí striktně odlišuje pojmy „usnesení“ a „rozhodnutí“ v vztahu k aktům správního orgánu I. stupně. Jedná se o pojmové rozlišení vymezené ust. § 67 a § 76 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jehož pečlivé dodržování ve výrokové části i odůvodnění napadeného rozhodnutí, při zcela samostatném odůvodnění přezkumu otázky přerušení řízení, kde je přezkoumávaný akt nazýván bezvýhradně „usnesení“ a otázek věci samé, kde je přezkoumávaný akt nazýván vždy „rozhodnutí“, vede soud k závěru, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá žádná nejasnost, na jakou poukazuje žalobce. Žalobní bod 1) je tedy nedůvodný.

Z obsahu správních spisů, rozhodnutí správního orgánu I. stupně i z napadeného rozhodnutí žalovaného se dále podává, že vskutku jediným podkladem rozhodování správního orgánu I. stupně, který na jediném místě svého rozhodnutí nahradil správní orgán I. stupně zkratkou „atd.“ je oznámení Policie ČR č.j. ORNJ-503/DI-BP-2006 o přestupku spáchaném 5.10.2006, které je však detailně rozebráno na jiném místě téhož rozhodnutí. Uvedeným postupem tak nemohlo dojít k žádnému zkrácení žalobce na jeho právech (§ 65 s.ř.s.), když navíc tato skutečnost byla žalobci jasně vyložena napadeným rozhodnutím žalovaného.

Ve vztahu k žalobním bodům 3) a 4) krajský soud uvádí, že ust. § 123b zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), předpokládá, že záznam bodů je evidenčním úkonem a v případě blokového postihu postačí oznámení, že k němu došlo. Předmětem evidence i řízení o námitkách podle § 123f citovaného zákona také není spáchaný přestupek, ale bodový záznam. V řízení o námitkách nelze zkoumat námitky, které by mohly být uplatněny v řízení o přestupku či přezkumu rozhodnutí o přestupku. Nelze však akceptovat názor, že v námitkovém řízení nemůže být posuzováno nic jiného, než zda existovalo příslušné oznámení o spáchaném přestupku a zda odpovídá počet zaznamenaných bodů. Správní orgán nemůže pominout zabývat se tvrzením, že se řidič přestupku vůbec nedopustil. Úspěch při prokázání takového tvrzení totiž vylučuje záznam bodů. Tento závěr vyplývá z judikatury NSS. V rozsudku ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008-44, www.nssoud.cz, NSS sice na jedné straně připomněl presumpci správnosti aktů orgánů veřejné moci, na druhé straně však zdůraznil, že v námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán

nesprávný (vyšší) počet bodů. Rovněž z rozsudku ze dne 24.8.2010, č.j. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb.NSS, vyplývá, že oznámení o uložení blokové pokuty není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. V případě, že se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů.

Jakkoli by se žalobní bod 3) z toho pohledu jevil důvodným, je nutno konstatovat, že podkladem rozhodování žalovaného bylo nejen oznámení o přestupku, ale i samotný pokutový blok.

Shora uvedené závěry totiž nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů z blokového řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje (srov. rozsudek NSS ze dne 24.8.2010, č.j. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb. NSS).

V nyní posuzované věci je třeba konstatovat, že žalobce nikdy správním orgánům ani soudu nenabídl svou verzi událostí dne 5.10.2006 v 9:11 hod., kdy mělo k přestupku dojít. Neuvedl, že by se v tento okamžik zdržoval na jiném místě než na silnici I/47 v Bravanticích nebo že by řídil jiné vozidlo než vozidlo reg. zn. 1M7 8336, jak tyto údaje byly na pokutový blok zaznamenány, apod. Správní orgány tak neměly žalobcovo alternativní tvrzení (vůči bloku obsahujícímu veškeré zákonem stanovené náležitosti podle § 85 odst. 4 ZPř, který je tak veřejnou listinou a prokazuje veškeré skutečnosti v něm uvedené, dokud se neprokáže opak - § 53 odst. 3 správního řádu), které by mohly prokazovat jako opak vylučující pravdivost údajů uvedených v pokutovém bloku.

K tvrzení žalobce, že se přestupku 5.10.2006 nedopustil a žádnou pokutu neplatil, soud poukazuje na shora uvedenou judikaturu, když tvrzení žalobce je naprosto obecné a nenabízí žádnou alternativu.

K námitce chybějícího podpisu na bloku je vhodné připomenout znění § 85 odst. 3 ZPř: „*Nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.*“ Podle krajského soudu tedy pro případ, že je pokuta zaplacená na místě, zákon nevyžaduje podpis přestupce na bloku. Soudu je samozřejmě známo rozhodnutí NSS ze dne 29.12.2010 č.j. 8 As 68/2010-81, jakož i navazující rozhodnutí NSS ze dne 17.2.2011 č.j. 9 As 75/2010-49, www.nssoud.cz, na která žalobce poukázal, avšak ve věci sp. zn. 8 As 68/2010 řešil soud jinou otázku - zda je v blokovém řízení rozhodnuto již ústním oznámením o přestupku, ústním či jiným projevem souhlasu obviněného s projednáním přestupku v blokovém řízení bez jiného konkrétního výstupu nebo až vystavením bloku. Ve věci se jednalo o situaci, kdy pokuta nebyla zaplacená na místě, a NSS dospěl k závěru, že „*takovým okamžikem je okamžik podpisu pokutového bloku, resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou*“. Ve věci sp. zn. 9 As 75/2010 pak NSS řešil otázku přípustnosti žaloby proti rozhodnutí vydanému v blokovém řízení a pro otázky dalšího postupu ve věci toliko „*obiter dictum*“ upozornil soud I. stupně na dosavadní závěry NSS k blokovému řízení, aniž by ve vztahu k posuzovanému případu činil na základě tohoto

upozornění jakýkoli závěr ve vztahu k pokutě na místě zaplacené. Zmíněná judikatura a výše uvedený názor krajského soudu tedy nejsou v rozporu, neboť v případě zaplacení pokuty na místě tu je jasný a uchopitelný moment vyjádření souhlasu s projednáním věci v blokovém řízení (který NSS chyběl u pokuty na místě nezaplacené) – okamžik zaplacení pokuty.

Žádný z žalobních bodů tedy nebyl shledán důvodným, a proto krajský soud žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému v řízení podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 28. listopadu 2013

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu